

ligheden vil det stille sig paa den Maade, at Formanden, der jo maa forudsættes strax at kunne tage sin Bestemmelse, meddele de andre Dommere sin Mening. Forsaavidt de da tiltræde denne — og det vil naturligvis være det hyppigste Tilfælde — er Sagen afgjort og Kjendelsen affiges da strax mundtligt af Formanden; ere de ikke enige, ville de reise sig et Dieblit fra deres Plads og træde tilbage for at forhandle nærmere; men i et saadant Tilfælde vil Standsningen formentlig blive den samme naar Formanden, hvad Udvalget vil indrømme ham Ret til, raadspørger sine Kolleger, thi han vil da ogsaa, naar deres Mening afviger fra hans, finde sig foranlediget til at konferere nærmere med dem, inden han tager sin Beslutning. Forsaavidt man kunde mene, at det vilde svække Formandens Anseelse, naar han blev overstemt af sine Kolleger, saa skal hertil bemærkes, at dette slet ikke bliver vitterligt for de Udenforstaaende: Formanden affiger Kjendelsen; om denne stemmer med hans egen Mening eller ikke, kommer slet ikke under Dmtale. Men tabes der ikke Noget med Hensyn til Forhandlingernes energiske Ledelse og hurtige Fremme, saa vindes der paa den anden Side en større Betyggelse for den retfærdige Afgjørelse af alle saadanne Spørgsmaal, hvor den Beslutning, som fattes, kan være af uberegnelig Indflydelse paa hele Sagens Udfald. Men naaget Ministeriet saaledes maa fastholde den Anstuelse, at de andre Dommere bør med Formanden deltage i Afgjørelsen, ikke alene hvor der er Spørgsmaal om at affige en Dom, men ogsaa hvor der under Forhandlingerne opstaaer Tvist om et Punkt, der kan være af afgjørende Betydning for hele Sagens Udfald, saa skal Man dog paa den anden Side indrømme Vigtigheden af at Formandens Myndighed hævdtes i sin fulde Udstrækning, og Man har derfor ikke taget i Betænkning at gaae ind paa Udvalgets Forslag, naar der efter Ministeriets Anstuelse kunde reises Tvivl, om Afgjørelsen i Henhold til den ovenfor udviklede Grundsætning burde tilkomme Retten eller Formanden alene. Man har saaledes troet at kunne overlade til Formanden at bestemme om et udeblevet Vidnes Tilstedeværelse ved Sagens

næste Behandling bør sikkes ved Tvang (tidligere § 188, nu § 178), hvilket Barfel, der skal gives Vidner, naar de skulle møde, efterat Sagen er udfat for at tilveiebringe nye Oplysninger (tidligere § 210 nu § 200), om en Sag skal udsættes, fordi der opstaaer Mistanke om, at et Vidne har afgivet falsk Forklaring og om det mistænkte Vidne i denne Anledning skal fængsles (tidligere § 211 nu § 201). Ligeledes ere Bestemmelserne i den tidligere § 214, om de andre Dommers Udgang til at gøre Bemærkninger ved Formandens Fremstilling af Sagen, samt i den tidligere § 222 om de andre Dommers Ret til at fremsætte Bemærkninger med Hensyn til Spørgsmaalenes Affattelse og om Afgjørelse af Paastaande om en forandret Affattelse af disse ved Rettens Kjendelse, ændrede i Overensstemmelse med Udvalgets Forslag. Derimod har Man af de ovenfor angivne Hensyn maattet fastholde, at det skal afgøres af Retten, om Indsigelser mod et Vidnes Edsfæstelse kunne tages til Følge (tidligere § 191 nu § 181), om Parterne have Ret til at fremsætte et Spørgsmaal, og om Vidnet er pligtigt til at bevare et saadant samt andre Bevisførelsen vedkommende Punkter (tidligere § 195 nu § 185), om en Sag skal udsættes for at erhverve nye Oplysninger (tidligere § 210 nu § 200) og om et Bevis egner sig til at føres eller ikke (tidligere § 263 nu § 250). Ligeledes finder Ministeriet, at den i den tidligere § 216 omhandlede Kjendelse, hvorved det bestemmes, hvorledes Spørgsmaalene skulle affattes, naar det findes, at de til Grund for Anklagebeslutningen liggende Gjerninger i denne ere betegnede paa en mindre rigtig Maade, er af en saadan Betydning for Sagens endelige Udfald, at den bør afgives af hele Retten, og det Samme synes at gjælde om den i den tidligere § 233 omhandlede Kjendelse, hvorved det paalægges Rævningerne at afhjælpe Mangler ved deres Erklæring, idet Man med Hensyn til dette sidste Punkt endnu skal bemærke, at Kjendelsen her afgives, efterat Forhandlingerne ere sluttede, om end forinden Rævningernes Erklæring endelig er afgivet.

Det Ministeriet herefter skal gaae over til at omhandle de Forslag, som ere stillede af Udvalget med Hensyn til Enkeltighederne i nær-